

Szakácsné Kozári Piroska

A vágyöröm beteljesedése

Süveges nénit majdnem elsodorta az üzlet ajtajában egy farmernadrágos kiskabátos anya karján gyermekével. Mélán utána nézett.

– De jó annak, aki ölelheti pihegő gyermekét és érezheti kicsi kezének kapaszkodását!
– sóhajtotta magában hosszan.

Ugyanilyen, fiatalkori emlékei felett ringott lelke akkor is, amikor a villanykörtés kis csomaggal kilépett az utcára.

– Lám! Mindenki fut, vásárol, készülődik szerettei fogadására, én meg itt állok, mint egy magányos alig pislákoló embergyertya. Nekem a közelgő karácsony csak a fiam utáni olthatatlan, vágyakozás ideje – beszélgetett magában, és összébb húzta mellén kabátját a fagyos szélben. – Elment. Hagytam elmenni. El kellett engednem. Ki akarta magát verekedni a szegénységből. Életszerencsét akart próbálni. Ritkán érkező leveleiből mintha kiolvasható lenne a jobbféle élete, de én már megtanultam, hogy annak higgyek, amit látok.

Az áramló utcai forgatag nyiladékaiban már látni lehetett az útkereszteződést.

– Azt mesélik a házban, hogy már van olyan masina, úgy mondják képernyő, amin látni lehet szeretteinket, akárhol van. Ha gazdag lennék, vennék ilyen, hogy láthassam fiamat, hacsak egy tekintetre is!

Legyintett. Ebbe a mozdulatába belesúrtette minden keserűségét. Még annak tényét is, hogy egy távolból elévetülő kép nem azonos a testéből kiszakadt gyermek közelségével, amiből megérezhető lelkének öröme és bánata.

Az utcahossznyi tipegése alatt emlékeinek képernyőjén megjelentek családjuk két évtized előtti, örömmel teli, nagy karácsonyi találkozásai: a közös sütés-főzés, nagy beszélgetések, a meghitt, templomi hálaadás, vidám játék a rokonyerekkel és csak sorolódtak előtte szeretteinek arcai, helységek illatai, fényei vég nélkül.

Mellette ismeretlen emberek tömege áramlott ide-oda. Egy középkorú férfi majdnem fellökte siettében. Megállt egy pillanatra, hogy tájékozódjon, majd a mába villant át gondolatainak selyemfonala.

– Ismerőseim sorra kihulltak az élet láncából. A meglevő rokonokat szétfuttatta a

munkalehetőség kényszerének ördöge. Nem is várhatom, hogy rám tekintsenek – korholta önmagát –, hiszen mindegyiknek meg van a maga gondja, baja, feladata a családjában.

Hirtelen egy boldogító ötlete támadt:

– Telefonálni fogok a fiamnak. Legalább a hangját halljam! – Ámde sötét rémként rögtön elétolakodott a hétköznapi kérdés:

– Miből tudnám kifizetni a hatalmas telefonszámlát? Meg aztán a dróton jövő „hogya vagy?” szavak után mindig lecövekelődik a tébláboló gondolat. Hajh! Nehezen indul azon keresztül a mélyről feszakadó szó! Inkább levelet írok! – kapaszkodott tíz körömmel az újabb ötletébe. – Azt többször el tudja olvasni. Rengeteg időm van hozzá. Nem fogom elcsúszni. Naponta írom, mintha beszélgetnék vele.

Boldog érzés áramlott szét zsigereibe. Fialosabban is lépkedett. Alig várta, hogy hazaérjen. Rögtön nekikezdett a levélírásnak, de aznap csak a címzésig jutott el.

– Drága, egyetlen fiam! – rajzolódtak ki a levélpapíron reszketeg, kissé dülöngélő írásának betűi, melyek szavakba öntött érzelmei sóvárogva szálltak egyetlenje felé.

A másnapi üzenetmondat így hangzott:

– Itt élek nagyon egyedül.

A „Nagyon hiányzol” – világgá kiáltott mondat már csak negyednapra sikerült, mert a mondatok végpontjai után, mindig erőt vett rajta, gyermeke utáni vágyából felfakadó keserves sírás. A papírlapra ide-oda lehulló könnyei, amit gyorsan letörölte, nagyon megijesztették. Félt, hogy az újféle tinta még meggondolja magát és szétfut ijedében a levélpapíron!

– Isten ments, hogy felfedezze fiam a mondataimat kísérő könnyeim nyomait! – riadozott.

Két nap pihenőt tartott, hogy rakoncátlan szívdobogása csendesüljön. Ez idő alatt szorgalmasan takarított, mintha vendéget várna, vagy rettenetesen szükség lenne rá. Aztán újból nekilátott a levélírásnak.

Hiába volt azonban a két nap lelket erősítő pihenő, a vágy szavánál nem jutott tovább. – Szeretném... – a folytatást –... ha itt lennél! – már asztalra borulva, zokogva suttogta el.

Hosszú időbe telt, mire csendesült. Eltompult révedezésébe mintha belekopogott volna valaki.

– A szomszédhoz megérkeztek az unokák – vélte.

A kopogás megismétlődött és félreérthetetlenül az ő ajtaján.

– Bizonyára a házmegbízott – tűnődött. – Talán valami fontos dolgot elfelejtettem – kutatott a hétköznapi feladatai között, miközben az ajtóig ért, hogy elfordítsa a biztonsági zár nyelvét.

A kinyílt ajtó előtt egy ismerősnek tűnő mosolygós férfi állt.

A pillanat tört része a döbbent csenddé volt, de a következő már a boldog felismerés kiáltásába torkollott.

– FIAM!

– ÉDESANYÁM!

Ekkor köszöntött be az, az öröm, ami szavakkal el nem mondható, betűkkel le nem írható. Az a csodálatos testet, lelket lebénító boldogság érzete, amikor egy kiolthatatlan vágy hirtelen beteljesül.

Süveges néni karjaiban tarthatta fiát, illetve fia tartotta karjaiban édesanyja törékeny testét, nehogy a váratlan örömtől összeessék.

A férfit érte fiú, akit a távoli idegen életközeg már sokszorosan megpróbált, hosszan, gyengéden simogatta anyja munkában meghajolt hátát.

– Hazajöttem Édesanyám! – suttogta küzdve hulló könnyeivel. – Nagyon vágytam látni.

Szinte időtlenné vált a közös öröm, mire végre a fiú meg tudott újból szólalni.

– Ne sírjon már! Végleg hazajöttem. Nem akarom már tovább enni idegen ország népének kenyerét!.... Maga mellett maradok.... Itt legalább lesz, aki igazán szeret! – és újból elcsuklott a hangja.

Hosszú időbe telt, míg Süveges néni meg tudott szólalni.

– Tudod fiam? Nemcsak keserűségében tud az ember sírni, hanem az ilyen nagy örömeiben is....Nagyon hiányoztál! – bicsaklott még utolsókát hangja.

A fiú megemberelte magát és olyan mozdulatot tett az arca előtt, mintha finom hálót vont volna félre, ami továbbitte könnyeit.

– Behozom a csomagjaimat, vár a taxi – szólt, és gyengéden elengedte jó szülőjét. Ragyogó arccal az ajtó felé indult.

Anyja még mindig hitetlenkedve, hosszan nézett utána. Lassan összekulcsolta a kezeit és így suttogott:

– Köszönöm Istenem, hogy meghallgattad kérésem. A titkos vágyam beteljesült. Igazi, advent utáni karácsonyom lesz! – és hasonló véghetetlen öröm töltötte el szívét, lelkét, mint Simeonnak, amikor karjában tarthatta Jézus Krisztust az Isten földre küldött gyermekét.

